

Φτηνά, κάτω από τα όρια επιβίωσης, μεροκάματα σε χωράφια και εργοστάσια. Συλλέκτες ανακυκλώσιμων υλικών αντί ενός εξευτελιστικού αντίτιμου. Διαμονή σε άθλιες παράγκες ή «σπίτια» με ακριβό ενοίκιο ή και άστεγοι. Κυνήγι από την αστυνομία, «κάρφωμα» από τα αφεντικά για να γλιτώσουν τα μεροκάματα, συνεχείς έλεγχοι σε αυτοκίνητα και σπίτια. Φασιστικές ομάδες που τους κυνηγούν, τους τραυματίζουν ή και τους σκοτώνουν, παράλληλα με τα επίσημα πογκρόμ του Ξένιου Δία, εγκλεισμός σε στρατόπεδα συγκέντρωσης άθλιας διαβίωσης όπου δεν έχουν καν το δικαίωμα να... παραπονεθούν, πόσο μάλλον να διαμαρτυρηθούν και να διεκδικήσουν.

Κάπως έτσι περιγράφεται η ζωή της μεγάλης πλειοψηφίας των μεταναστών που προέρχεται από τις χώρες της Ασίας, από Πακιστάν, Μπαγκλαντές, Αφγανιστάν, Ινδία και αραβικές χώρες. Όχι ότι οι μετανάστες που ήρθαν από χώρες της ανατολικής Ευρώπης περνούν καλύτερα. Και αυτοί δεν παύουν να «παρενοχλούνται» από τις κατασταλτικές δυνάμεις, να γίνονται θύματα επιθέσεων από φασιστικές συμμορίες και γενικά να έχουν το δικαίωμα παραμονής στη χώρα μέσα από ένα νομικό πλέγμα που τους κάνει τη ζωή δύσκολη και τους αφαιρεί όσο το δυνατόν περισσότερα απ' αυτά που προσπαθούν να βγάλουν.

Σε όλα αυτά προστίθεται το ιδεολογικό πλαίσιο που τους παρουσιάζει όλους λίγο ως πολύ ως εχθρούς του έθνους που έρχονται εδώ για να το αλώσουν, ως υπεύθυνους για την υποβάθμιση των γειτονιών, και της ζωής μας γενικότερα, μιας και η παρουσία τους ρίχνει τα μεροκάματα. Αλλά και ως υπεύθυνους για την... επιλογή που κάνουν να ταξιδέψουν θέτοντας σε κίνδυνο τις οικογένειές τους!

Με αφορμή το Φαρμακονήσι και με εκφράσεις από υπουργικά χείλη περί «κακής ποιότητας» μεταναστών φαίνεται το πώς η αστική εξουσία σκέφτεται και αισθάνεται για τους μετανάστες, για τι πράγμα τους προορίζει. Για φτηνό εργατικό δυναμικό που θα το χρησιμοποιεί όποτε και όσο το χρειάζεται, ανάμεσα στα άλλα για να τρομοκρατεί και να διαιρεί τον εργαζόμενο λαό και μετά θα το πετάει σαν ένα εξάρτημα άχρηστο που δεν αξίζει να ζει!

Όταν δε οι δυτικοευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και το εγχώριο κεφάλαιο κρίνει ότι δεν «χωράνε άλλοι» στη χώρα, τότε χωρίς κανένα ενδοιασμό δίνει εντολή στους φρουρούς των συνόρων να τους «απωθήσουν». Πετυχημένα ή μη, δεν έχει σημασία. Δεν τρέχει και τίποτα αν πνιγούν μερικές (γνωστές) δεκάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά, στα ...γαλανά νερά του Αιγαίου και του Ιονίου. Ή αν κάποιοι σκοτωθούν πατώντας νάρκες ή πνιγούν στα παγωμένα νερά του Έβρου. Άλλωστε, είπαμε, δεν χρειάζονται, περισσεύουν.

Όπως περισσεύουν κάμποσοι έλληνες εργαζόμενοι. Όλοι αυτοί οι μακροχρόνια άνεργοι, ή οι άλλοι οι «απασχολήσιμοι» ή «ωφελούμενοι», μαζί με τους «τυχερούς» που εξακολουθούν να δουλεύουν, είτε πληρώνονται είτε όχι. Σε όλους τους έχουν στερήσει κάθε δικαίωμα, ακόμη και στη στοιχειώδη περίθαλψη.

Οι ιμπεριαλιστές φροντίζουν λοιπόν τους λαούς των χωρών της «ζώνης των θυελλών», όπως έχουμε συνηθίσει να τις λέμε. Χώρες με ηγέτες ανδρείκελα, επί δεκαετίες έρμια των ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστών, λαοί που δεν ξέρουν τι πάει να πει μακροχρόνια ειρήνη, να ζει κανείς χωρίς το φόβο να του σκάσει κάποια βόμβα ή κάποια σφαίρα, που τα παιδιά τους μεγαλώνουν συνηθισμένα στο καθημερινό θάνατο, στο βιασμό της χώρας τους και της ζωής τους. Φροντίζουν να τους μακελεύουν και να τους μετατρέπουν σε πρόσφυγες - πηγή πάμφθηνου εργατικού δυναμικού ή και ζωντανών στόχων όταν δεν τους χρειάζονται.

Χρειάζεται απάντηση λοιπόν. Το θέμα είναι από ποιους. Από ένα εργατικό λαϊκό κίνημα που θα έπρεπε να θεωρεί αυτονόητο την ταξική ενσωμάτωση των μεταναστών σε αυτό; Ποιο είναι όμως αυτό όταν τα σωματεία είναι κυριαρχούμενα από τις κυβερνητικές δυνάμεις ή από τους ρεφορμιστές που δεν τολμούν να κινηθούν σε αυτή τη κατεύθυνση αλλά «τολμούν» να χρησιμοποιούν τους μετανάστες για φεστιβάλ και φιέστες; Πού είναι οι εργάτες μετανάστες σε αγώνες σε εργοστάσια που ξεσπούν τελευταία, γιατί κατά κανόνα κρύβονται; Έχουν ή δεν έχουν ευθύνη οι συνδικαλιστικές δυνάμεις, ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, για την ανοχή στη «παράνομη» και φτηνή εκμετάλλευση των μεταναστών; Να πάμε στις γειτονιές όπου ακόμη και σε περιόδους άνθησης των τοπικών κινημάτων οι περιώνυμες λαϊκές συνελεύσεις στις περισσότερες περιπτώσεις δεν τολμούν να απευθυνθούν και να βάλουν μετανάστες στις γραμμές τους ; Ή στην καλύτερη περίπτωση τους αποδέχονται στο όνομα της ...συμπάθειας και της στοργής; Να δώσει απάντηση ποιος; Η αριστερά που εντάσσει τα πάντα στους προεκλογικούς της σχεδιασμούς, που θεωρεί απάντηση στις μαζικές δολοφονίες τις εκδηλώσεις συμπάθειας ή χωριστές συγκεντρώσεις μερικών δεκάδων και εκατοντάδων με ανθρωπιστικά πλαίσια και χωρίς βέβαια να λείπουν τα αιτήματα τύπου «κάτω η κυβέρνηση» ή έστω «ο Δένδιας»; Ή η αναρχία, που έχει δει τον αντιφασιστικό και αντιρατσιστικό αγώνα σαν αγώνα υπεράσπισης των ανήμπορων μεταναστών από αυτόκλητους «φρουρούς», στοχεύοντας τους κατασταλτικούς μηχανισμούς ή τις ρατσιστικές ομάδες αποκλειστικά και μόνο;

Είναι, εδώ και δεκαετίες, καιρός οι αντικαπιταλιστικές και αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις να αναλάβουν δράση έτσι ώστε οι μετανάστες να **νιώσουν και να λειτουργήσουν σαν αυτό που πραγματικά είναι: οργανικό κομμάτι της εργατικής τάξης της χώρας. Έτσι ώστε οι έλληνες εργάτες να καταφέρουν να τους εντάξουν στις γραμμές του κινήματός τους.** Ωστε ο ελληνικός λαός να παλέψει ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις που μακελεύουν λαούς και τους μετατρέπουν σε πρόσφυγες, ενάντια στις αμερικάνικες και νατοϊκές βάσεις που χρησιμοποιούνται για αυτό το σκοπό, ενάντια στο πλέγμα της εξάρτησης που μετατρέπει τη χώρα σε «φρουρό της ευρωπαϊκής νομιμότητας» και μαζικό δολοφόνο μεταναστών.

Δύσκολος δρόμος που πάει χέρι χέρι με τον αγώνα συγκρότησης της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της, που είναι αναπόσπαστος με την αντιιμπεριαλιστική πάλη του ελληνικού λαού. Δρόμος στον οποίο οι μετανάστες ως κομμάτι της εργατικής τάξης έχουν θέση και με το λόγο και με τις πράξεις τους. Δύσκολος αλλά αναγκαίος για την επιβίωση όλων μας.

Προλεταριακή Σημαία

Πηγή:antigeitonies.